

Helsingissä ²⁷IV 96.

Rakas, kulta Maijani!

Nyt vasta pääsen kirjoittamaan Lulle,
kultani, pari riviä vastaukseksi. Siis ensin
kiitos, kiitos kirjeestäsi ja siitä riemusta,
jota tuntuu kuloni johdosta. Todellakin se
kumma kohta tapahtui, että saamme toi-
siamme tavata: Maija ja Pekka. Vaikka
aina sieluni on luonasi — niin voi, voi,
kuin hurmaavan oudolta tuntuu se ajatus,
että taas saan nähdä sinua, juttua kans-
sasi... Kun nyt saavun sinne lauran-
tai-aamuna, olet kai koulussa. Sanohan
Äidille, ettei hänen tarvitse vauvata itsensä
sa eli lähettää ketään asemalle, kyllähän
sestä yksin löydän. Hyvä on, armaani, että
tyydyt Pekkaasi yksin, sillä eihän se josta

da nyt taidakkaan päästä, Pappa sanoo,
että hän on niin hiiveästi huvitellut tänä
talvena ja keväällä. Eiköhän lie perasta o:
dottaa? Onhan ilokin suurempi kesällä, kuu
Sinä olet vapaa ja Kaarlo on kotona (?),
silloinkaan sitä voipi „huvitella“ kuu. ja
tulethau Sinä pian meille! Silloinkaan saatte
kupatella tuvat täyteen. —

Oki kävikö se Schultzy'n rouva Taitta sem-
moisissa penkissä? .. No ..

Ja sitte Sigridkin! Kyllähän se on
mitäkin pyytännyt. Mutta olen hälle
selittänyt, että jäämme kaupunkiin. En-
sien hän kyllä tuli vähän noloksi; sen pe-
rasta kai hän kirjoitti Lullekin. Muutoin
on hän mielestäni kehittänyt hyvään suun-
taan. Ei hän yhtään näy olevan suimua
rakastunut, vieläpä Jeron väittää, että hän
on „silmittömästi rakastunut“ Linen veikkoos-
si. Minä en tiedä mitään, Sigrid on kovin
salaperäinen luonne. Mutta sen tiedän, että
ennen hän oli kovin ylpeä ja tyly, ja nyt
hän on perin nöyrä ja ystävällinen — ja

Sekä on hauska. —

Nimestäsi. Tuskin on nimeä, joka niin paljon merkitsi kuin Maria eli Maija (viime mainitusta muodosta minä jään). Sillä syvä merkitys, jonka sille voim antaa, ei juuri saata muutamalla sanalla selittää. Tarkasta totaupa. Jos sen johdamme hebrealaisesta sanasta mirjam, niin se todellakin merkitsee: yseys, ketteruus. Latinalainen muoto maria on = meret (ottaa venäläinen морь). Tämä on kuvaava, sillä „meri“ eli „vesi“ oli salainen nimitys aineelle (hengen vastakohta). Henki ja aine ovat jumaluuden kaksi olomuotoa, ihmiskunnassa mies edustaa henkeä, nainen ainetta. Aine houkuttaa henkeä elämään, ja nyt johdamme Maija-muotoon. Sanskritin kielessä Mâyâ merkitsee: illusio, houkutus, pettymys, ja sillä tarkoitetaan juuri Jumalan luomaa maailmaa, sillä se on hengen peilikuva ja siis illusio. Mutta ilman tätä suurta Mâyâä ei Jumala voisi tarkoitustaan saavuttaa, joka on: synnittömän, itsekkään (vaikka itsetiedottoman) lapsen, Adamin, kehittymisen „synnin“ eli

Talteen.
Ovelakkaan ei ole tietoa katumuksen näköistä. Ehkä se on myös Helluntien

joutymykseen ja siitä saavutetun tiedon ja koke-
 muksen kautta jumalautioiseksi, syynin voito-
^{mieheksi}
 taneeksi (Kristukseksi). Hän on siis henzen ja
 kasystävien ja auttaja; aineen ja henzen yhdis-
 tyksestä syntyy maailma ja jumallan Poika.
 Kun nyt siirrymme ihmiskuntaan, huomaam-
 me yllämainittujen tultuksien mukaan: että
 Kristuksen äiti oli Maria, että Buddhan äiti
 oli Mäyä, että Mercuriuksen (= Hermes, ja
 malain sanansaattaja, Kristus) äiti oli Maja
 j. n. e. Seulemme melkein, ettet ymmärrä
 tästä paljon, sama se; Kyllä sen kerran käsit-
 tat. Seloyden vuoksi voim lisätä, mitä Mar-
 ria eli Maya siis olisi jokapäiväisellä kie-
 lellä: "naisen ideaali". Se on naisellisiin
 ja kaunein nimi maailmassa. —

Oi kullani, kun laoksesi Tule, kerron
 sulle sadun, Lähdetään kavelemään, niin
 kerron. Muistutahan nyt.

Tuhaunen terveiset Aidille! Istukoon
 hän nyt kotona, niin lennän rappusia
 ylös ja suorastaan hänen syliinsä.

Ja sitten Sinuun, Sinuun! Odota, ^{Seikkari,}

Ei sekään se sama emänsä. Hän on pöytä valvonnankin muuttanut.

Terveiset Ropasta, Seikkari, Aikasta, Ympäri!